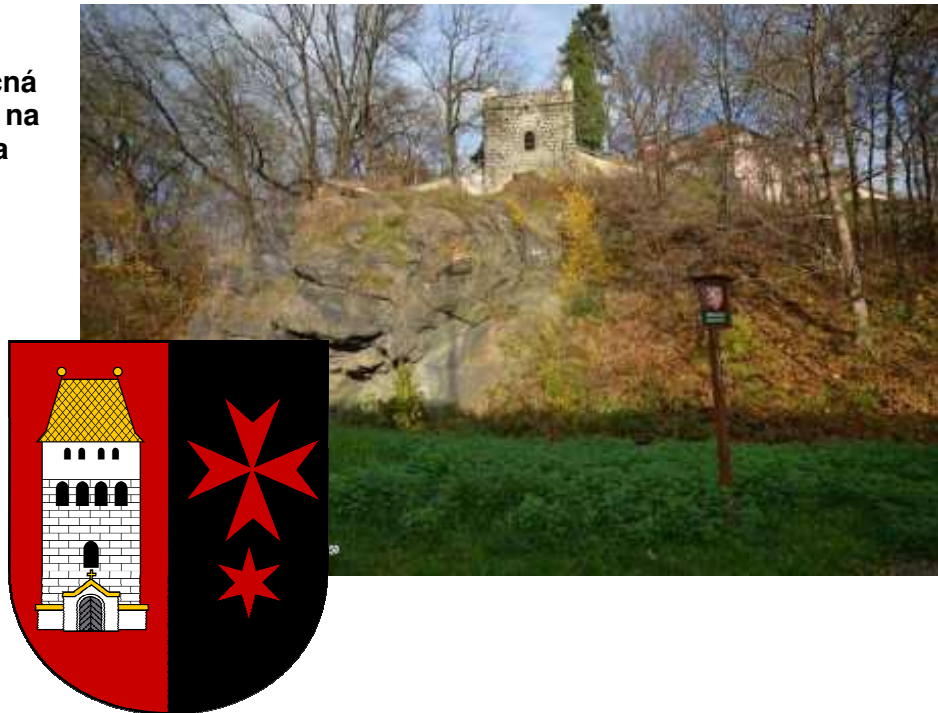

V hlavní roli Rokytky

Nejdelší přítok Vltavy v Praze, více jak 35km dlouhá říčka Rokytky, posloužila jako vodítko pro naši vycházku. Ta měla přiblížit dnešní změny, ale i pohled do minulosti kolem jejích vod. Ty přinášely do Prahy energii i užitek, aby naopak v jarních měsících město pořádně potrápily. Poslední z minulých vycházek kolem Rokytky jsme ukončili v Hloubětíně u Kejřova mlýna, jednoho ze tří, které se ještě na Rokytkce dočkaly dnešních dnů jako doklad důležitosti a potřeby mlynářského řemesla.

Bylo to i místo pro začátek dnešní vycházky. A není to místo ledajaké. Rokytky se na své dlouhé cestě téměř dotýká chráněné přírodní památky „Pražský zlom“. Zjednodušeně se jedná o významnou poruchu zemské kůry z doby před 4,6 miliardami let. Vlastně jediný odkryv svrchní vrstvy na území Prahy. Rychleji utuhlou horninu, změněnou na skalní masiv, s dnes nepřehlédnutelným hloubětínským zámečkem.

Pražský zlom, vzácná geologická lokalita na území Hloubětína

Cestou proti proudu Rokytky si nelze nešimnout bagrů a dalších strojů. V minulosti Kejřův mlýn potřeboval pro svá mlýnská kola samostatný vodní náhon. Když mlýn ukončil činnost, vzniklo zde zanedbané bažinaté území zarostlé vegetací. Odbahněním a úpravami vzniká nyní pěkný park.

Řeka podle níž jsme se vydali je zde zregulovaná, břehy vydlážděné žulou, připomíná tak spíše kanál pro rychlý odtok vody. Je to výsledek úprav vodních toků posledních padesáti až sedmdesáti let. Pozdě se zjistilo že to nebylo to nejlepší řešení. Voda se zrychlila a místo malých lokálních záplav, kdy se jen rozlila do okolních luk, se v neuvěřitelně krátké době přihnala do centra města. Obyvatelé nízko položených částí Libně by o tom mohli vyprávět a na rok 2013 nezapomenou asi až do smrti.

Po můstku jsme se dostali na druhou stranu řeky k Hořejšímu rybníku a kolem upraveného mlýnského náhonu a cesty do nového parku jsme celý rybník obešli. Na to že ještě večer před naší vycházkou přišlo, bylo jen jedno podklouznutí ještě docela dobrý výsledek.

Za hořejším rybníkem dělí Hloubětín od Hrdlořez dva železniční viadukty. Za nimi nás čekal přírodní park Smetanka. Vrch Smetanka jenž dal parku jméno, tu zhlíží z výšky 242m na zcela jinou Rokytku. Zregulované a narovnané koryto řeky bylo částečně zavezeno a středem louky byly nově upraveny meandry do podoby, jak asi vypadala řeka v minulosti. V zavezeném korytě byly ponechány prohlubně-malé rybníčky a vlastně celá louka i s rybníčky vytváří jakýsi suchý poldr, čekající na svoji první záplavu. „**Potoky pro život**“, to je motto podobných změn na řekách a potocích. Vrací se tak do nich život i krása.

Je vidět že tu revitalizaci provedli důkladně. Udělali jsme zhotovitelům můstku zatěžkávací zkoušku bez nároků na odměnu. A pod námi? Potok vypadá asi tak jako před sto lety

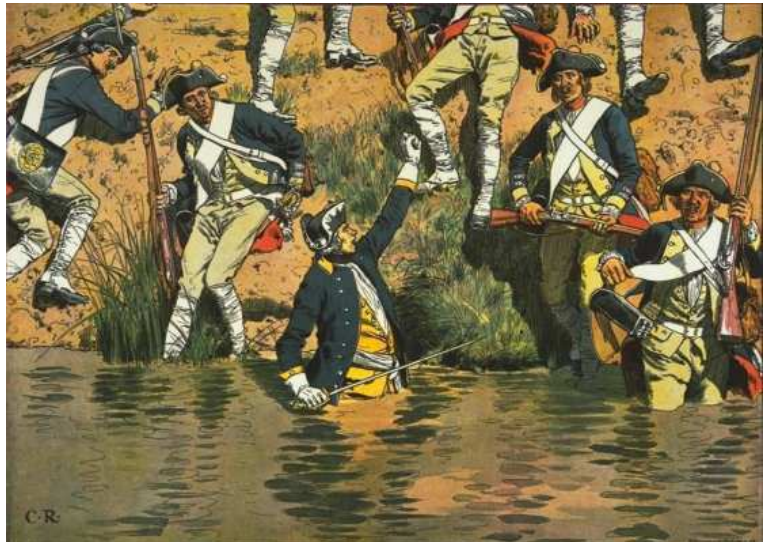

Protějšek Smetance tvoří vrch Tábor. Abychom se k jeho úpatí dostali bylo potřeba překonat takové malé dopravní peklíčko. Život tropí hlouposti, někdy ale mohou být i roztomilé. Jednu z nejušnějších pražských křižovatek jsme překonávali společně s mateřinkou. Dvaadvacet seniorů a podobný počet čtyřletých capartů a dvě učitelky společně čekajících na zelenou. Následující společný přechod se zablokovanou dopravou by byl asi na videu opravdový unikát.

Výstup na vrch Tábor byl tentokrát nejnáročnější částí vycházky. Není to samozřejmě žádná velehora, měří 255m, stoupání lesem je však krátké a proto dost strmé. A důvod proč se škrábeme na kopec? Vrch Tábor je místo, kde se uskutečnila jedna z největších bitev sedmileté války, bitva u Štěrbohol. Vojska pruského krále Fridricha II, bez vyhlášení války se na východ od Prahy střetla s vojsky Habsburské monarchie.

Pruští vojáci překonávají Rokytku

Přesto že Prusači nakonec zvítězili, byla to právě naše Rokytku, která v počátcích bojů málem zavinila jejich porážku. Po jarních záplavách podmáčené údolní louky, se staly pastí desetitisíců vojáků bořících se do měkkého bahna. Později se však karta obrátila a rakouská vojska byla ráda že se úprkem ukryla za bezpečnými hradbami Prahy. Na bojištích zůstalo více než 26 tisíc mrtvých. Byla to nejkrvavější bitva 18. století. Příští rok tomu bude 260 let.

Dnes je situace na vrchu Tábor jiná, i když takový malý boj zde probíhá také. Je to boj o vzdělání, své rozsáhlé pozemky, školky a skleníky zde má Střední odborná škola zahradnická a stavební. Vše je veřejnosti volně přístupné, nahlédli jsme i do pěstebních skleníků. Škola je součástí Botanické zahrady pod vrchem Tábor a také se o ni stará. Přesvědčili jsme se o tom, pracovalo se tam poměrně intenzivně.

Samotná Botanická zahrada má svoji historii trochu delší. Ještě na přelomu 19.a 20.století to byla zahrada zeleninová a ovocnářská. Později v dvacátých letech nového století ji zakoupil úspěšný průmyslník Jirásko. Přeměnu zahrady na anglický park uělal vynikající, tehdy opravdu nejlepší zahradní architekt, František Thomayer. Původní usedlost si Jirásko nechal přestavět do podoby pseudorenesančního zámku. **Dnes je označována jako Jiráskova vila**

Strmou cestou přerušenu jen vyhlídkovým altánem odkud byl dobře vidět ještě původní 80 let starý malešický viadukt pro nákladní dopravu, jsme sešli do spodní části botanické zahrady. Její dominantou je téměř hektarový rybník na uměle vzniklé říčce. A jak se jmenuje ? Přece Malá Rokytky. Ta nás dovedla k tropickému skleníku z roku 2011, ovládaného nejmodernější technologií. Také on je součástí výuky žáků a i my jsme se do něj na závěr naší vycházky podívali.

Květenství tentokrát nebylo mnoho, sem tam nějaká orchidej, zato masožravky přes zimní období vyvinuly své požíravé kalichy do obrovských velikostí.

Ve školní prodejně si ještě někteří doplnili květinovou nebo bylinkovou zahrádku za mírně příznivější ceny než ve městě a těšili se na „Špíz z vepřové kýty na grilu s křenovým máslem a pažitkovými brambory v zrekonstruovaném barokním statku s názvem **Hotel baroko**.

Když jsme do restaurace vešli bylo asi půl jedné, zato špíz již nebyl ani jeden. Tak jsme je potrestali, spotřebovali jsme jim asi 200 litrů vody na toaletách a úplně drze se přemístili do vedlejší hospody, kde jsme se docela dobře a ještě levněji najedli.

Za příjemného turistického počasí jsme tedy naší dubnovou vycházku, inspirovanou vodami Rokytky krátce po poledni ukončili.

V Hloubětíně, Hrdlořezích a Malešicích 14. dubna 2016.

Kronika Mirek, fotky Jarmila Kočová